

ת"ד 365/02/13 - מדינת ישראל נגד שרון מוסק

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

15 מאי 2014

ת"ד 365-02-13 מדינת ישראל נ' מוסק

לפני כב' השופט נאיל מהנא
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שרון מוסק

הנאשמת

גזר דין

מבוא

1. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של **נסיעה לאחור באי זהירות**, עבירה על תקנה 45(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**") בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"); **נהיגה בקלות ראש**, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(2) לפקודת התעבורה; **חבלה של ממש**, עבירה על סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. על פי הנתען בכתב האישום, ביום 06.07.12 בשעה 09:40 לערך, נהגה הנאשמת ברכב על המדרכה בסמוך לצומת רחוב עזה עם רחוב שדרות בן מימון בירושלים. הנאשמת החנתה את רכבה על המדרכה, נסעה לאחור ופגעה בהולך הרגל לורנץ יליד 1929 שהלך על המדרכה מאחורי הרכב (להלן: "**הולך הרגל**"). כתוצאה מהתאונה, נחבל הולך הרגל חבלה של ממש (חבלת ראש קשה עם דימומים ואושפז בטיפול נמרץ).
3. ביום 18.03.14, התקבל תסקיר בעניינה של הנאשמת.

התסקיר

4. שירות המבחן ציין, כי הנאשמת נעדרת כל עבר פלילי ולוקחת אחריות מלאה לביצוע העבירות הנוכחיות. עוד ציין שירות המבחן כי מחד, מדובר באירוע חריג להתנהלותה של הנאשמת ומאידך, קיימים גורמי סיכון להישנות מעורבות בעבירות תעבורה נוספות בעתיד כגון: מדובר בעבירה חמורה, לנאשמת עבירות תעבורה קודמות ובנוסף, הנאשמת נוהגת שעות רבות על הכביש.
5. לבסוף, שירות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר וזאת נוכח גורמי הסיכוי לשיקומה והעובדה כי מגלה נכונות ומוטיבציה להשתתף בהליך טיפולי. כמו כן, שירות המבחן המליץ להימנע מעונש פסילה מאחר שיהיה בכך לכדי לפגוע באופן משמעותי בפרנסתה שכן הנאשמת נדרשת לנסיעות רבות במסגרת עבודתה.

6. שירות המבחן המליץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור.

טענות הצדדים

7. ב"כ המאשימה ציין שכיום מצבו של הולך הרגל טוב. לטענת ב"כ המאשימה הולך הרגל סבל מפגיעת ראש והיה מאושפז במשך חודש ולאחר מכן אף עבר הליך שיקומי. כמו כן, ב"כ המאשימה ציין כי הנפגע אינו מבקש למצות את הדין עם הנאשמת.

8. ב"כ המאשימה הדגיש כי הנאשמת נוהגת משנת 1982 וצברה לחובתה 29 הרשעות קודמות. לטענת ב"כ המאשימה מדובר בתאונת דרכים חמורה שכן הנאשמת חנתה על המדרכה החלה בנסיעה לאחור ופגעה בהולך הרגל מבלי לשים לב.

9. ב"כ המאשימה מבקש להשית על הנאשמת עונש מאסר בפועל. לטענת ב"כ המאשימה בית המשפט העליון קבע בשורה של פסקי דין מתחם ענישה שנע בין 3 ל- 12 חודשים מאסר בפועל וזאת במקרים של תאונת דרכים עם נפגעים באופן קשה.

10. ב"כ המאשימה ביקש למתן את עמדתו, לאור עמדת הולך הרגל ומשפחתו שביקשו שלא להחמיר עם הנאשמת, ולכן ביקש כי עונש המאסר יהיה ברף הנמוך. אשתו של הולך הרגל התייצבה לדיונים, ובאופן לא פורמלי עלה כי היא מבקשת שלא למצות את הדין עם הנאשמת וכי מצבו של בעלה השתפר.

11. ב"כ הנאשמת טען, כי הדיון נדחה על מנת לאפשר למאשימה להציג תעודות רפואיות לעניין מצבו הנוכחי של הולך הרגל אולם, משלא עשתה כן המאשימה, הוא ביקש לראות בחבלות שנגרמו לו כחבלות שאינן חמורות וכי מצבו השתפר.

12. ב"כ הנאשמת הדגיש ששירות המבחן התרשם מכך שהנאשמת תורמת רבות ומתנדבת בארגונים ועמותות למען אוכלוסיות חלשות. לטענתו, הנאשמת נוהגת שעות רבות ביממה ועברה אינו מכביד.

13. ב"כ הנאשמת הפנה לסעיף 40ד לחוק העונשין וציין כי שירות המבחן רואה בשיקום הנאשמת ערך עליון. משכך, ביקש ב"כ הנאשמת לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהטלת עונש פסילה בפועל, שכן הנאשמת זקוקה לרישיון הנהיגה לפרנסתה.

דיון והכרעה

14. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), קובע בחינה בת שלושה שלבים שעל בית המשפט לבצע בכדי לגזור את עונשה של הנאשמת. **שלב ראשון**, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם את נסיבות המקרה הספציפי. בשלב זה על בית משפט לבחון את מכלול השיקולים הנוגעים לנסיבות ביצוע העבירה. **שלב שני**, על בית משפט לבחון קיומם של חריגים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע, זאת בהתאם לסעיף 40ג לחוק העונשין, קיומו של פוטנציאל שיקומי משמעותי או צורך מיוחד בהגנה על הציבור. אולם, אם בית המשפט לא מצא לחרוג ממתחם העונש שקבע, אזי יעבור **לשלב השלישי** שבו עליו לקבוע מהו עונשו ההולם לנאשמת בתוך המתחם (ראה: ע"פ 2918/13 **אחמד דבס נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.07.13)).

בהתאם לאותו מבחן תלת שלבי אסקור להלן את השיקולים לעניין העונש.

מתחם העונש ההולם את נסיבות ביצוע העבירה

15. אין חולק, כי העבירות בהן הורשעה הנאשמת הן עבירות חמורות ומסוכנות. המדובר הוא בתאונה המתרחשת על המדרכה, מקום שאמור להיות בטוח למשתמשי הדרך, וגורמה לחבלה של ממש להולך רגל, אשר בדרך נס לא הסתיימה בתוצאה חמורה יותר.

ויפים לענייננו דברי בית המשפט בע"פ (ת"א) 7607/09 **שאדי שבאט נ' מ"י** (לא פורסם בנבו, 19.10.09), כי **"עצם ההחלטה במקרה זה להסיע את הרכב אחורנית, היא החלטה שמבטאת רמת רשלנות שאיננה מבוטלת. מדובר בהחלטה תועלתית, ששירתה את האינטרס של המערער והוא העדיף את האינטרס הזה על-פני השיקול הבטיחותי, שחייב היה להכתיב נסיעה קדימה לכיוון התנועה, ולא נסיעה אחורנית בניגוד לכיוון התנועה"**.

16. הנאשמת הודתה בעובדות כתב האישום, לפיו תאונת הדרכים מוגדרת כתאונה שגרמה ל"חבלה של ממש" כאמור בסעיף 38(3) לפקודת התעבורה. בגין עבירה זו קיימת חובת פסילת רישיון הנהיגה לתקופה מינימאלית של 3 חודשים.

17. מעיון בפסיקה עולה כי בתי המשפט נוטים להטיל עונש פסילה ארוך יותר ככל שתוצאות התאונה חמורות יותר קרי; שהחבלות חמורות יותר. משכך, יתכן ובגין אותה עבירה ישית בית המשפט עונש שונה במקרה בו נגרם נזק חמור לנפגע לעומת מקרה בו נגרם נזק קל.

מהו העונש הראוי לנאשמת

18. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיימים שיקולים שיקומיים המצדיקים סטייה מהמתחם שנקבע וכך גם אם יש סיכוי של ממש כי הנאשם ישתקם בעתיד (ראה: ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 25.06.13)).

19. סעיף 40 לחוק העונשין קובע, כי:

"(א) קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969.

(ב) היו מעשה העבירה ומידת אשמו של הנאשם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף קטן (א), אף אם הנאשם השתקם או אם יש סיכוי של ממש שישתקם, אלא בנסיבות מיוחדות ויוצאות דופן, לאחר שבית המשפט שוכנע שהן גוברות על הצורך לקבוע את העונש במתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה, ופירט זאת בגזר הדין".

20. הנאשמת נסעה לאחור על מנת לצאת ממקום החניה. הנאשמת לא נקטה אמצעי זהירות כלשהם בטרם נסיעתה לאחור ולכן היא פגעה בהולך הרגל אשר אותה עת הלך על המדרכה. מכאן, הרי שמדובר ברשלנות משמעותית של הנאשמת אשר כתוצאה ממנה נפגע בגופו הולך הרגל שהינו אדם מבוגר.

21. הנאשמת מחזיקה ברישיון נהיגה משנת 1982 וצברה לחובתה 29 הרשעות קודמות. לטענת הסניגור, מדובר במספר עבירות לא גבוה יחסית לוותק נהיגתה והשימוש התדיר שלה ברכב.

22. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים, הגעתי למסקנה כי במקרה דנן יש לקבל את המלצת שירות המבחן ולהימנע מהטלת עונש מאסר על הנאשמת אולם, לא מצאתי מקום לחרוג מעונש פסילת המינימום אלא מצאתי לנכון להשית על הנאשמת עונש פסילה מעבר לכך, זאת בשל אופי החבלות שנגרמו להולך הרגל.

ניתן בהחלט לאזן את אורך הפסילה על ידי הטלת של"צ בהיקף נרחב.

23. **לאחר ששקלתי טענות הצדדים החלטתי לדון הנאשמת כדלקמן:**

א. הנאשמת תבצע צו שירות לתועלת הציבור בהיקף של 200 שעות בהתאם לתוכנית שגובשה עם שירות המבחן.

ב. פסילה מלהחזיק ו/או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 5 חודשים. הנאשמת תפקיד את רישיון הנהיגה שלה עד ליום 01.07.14

ג. פסילה מלהחזיק ו/או מלקבל רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים וזאת על תנאי למשך שלוש שנים.

ד. ניתן בזאת צו מבחן לפיו הנאשמת תעמוד בפיקוח שירות המבחן במשך 12 חודשים מהיום. הנאשמת תשולב בכל קבוצה טיפולית לפי שיקול דעת שירות המבחן.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ד, 15 מאי 2014, במעמד הנוכחים

שם קלדנית: